A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2021. január 14.*

[A 2021. május 12-i végzéssel kijavított szöveg]

„Előzetes döntéshozatal – Határellenőrzések, menekültügy és bevándorlás – Nemzetközi védelem – A nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok – 2013/33/EU irányelv – Az Európai Unió valamely tagállamából egy másikba beutazó harmadik állambeli állampolgár, aki azonban csak az utóbbi tagállamban kért nemzetközi védelmet – Az első tagállamnak való átadásra vonatkozó határozat – 604/2013/EU rendelet – A munkaerőpiachoz való hozzáférés nemzetközi védelmet kérelmezőként”

A C-322/19. és C-385/19. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott két előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyeket a High Court (felsőbíróság, Írország) (C-322/19) és az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága, Írország) (C-385/19) a Bírósághoz 2019. április 23-án, illetve 2019. május 16-án érkezett, 2019. március 25-i és 2019. május 16-i határozatával terjesztett elő a

K.S.,

M.H.K.

és

The International Protection Appeals Tribunal,

a **Minister for Justice and Equality**,

Ireland,

The Attorney General (C-322/19)

között,

valamint

R.A.T.,

D.S.

és

* Az eljárás nyelve: angol.

a **Minister for Justice and Equality** (C-385/19)

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök, N. Piçarra (előadó), D. Šváby, S. Rodin és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– [A 2021. május 12-i végzéssel kijavítva] K.S. képviseletében M. Conlon SC, E. Dornan és P. O'Shea BL, valamint B. Burns solicitor,

– [A 2021. május 12-i végzéssel kijavítva] M.H.K. képviseletében M. Conlon SC, E. Dornan és P. O'Shea BL, valamint B. Burns solicitor,

– [A 2021. május 12-i végzéssel kijavítva] R.A.T. képviseletében M. Conlon SC, E. Dornan BL és B. Burns solicitor,

– [A 2021. május 12-i végzéssel kijavítva] D.S. képviseletében M. Conlon SC, E. Bourached BL és S. Bartels solicitor,

– [A 2021. május 12-i végzéssel kijavítva] a Minister for Justice and Equality és Írország képviseletében M. Browne, G. Hodge és A. Joyce, meghatalmazotti minőségben, segítőik: R. Barron SC és S.-J. Hillery BL,

– az Európai Bizottság képviseletében A. Azéma, C. Ladenburger és J. Tomkin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. szeptember 3-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 96. o.) 15. cikkének értelmezésére vonatkoznak.

2 Ezeket a kérelmeket az egyrészről K.S. és M.H.K., valamint az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága, Írország), a Minister for Justice and Equality (igazságügyi és esélyegyenlőségi miniszter, Írország), Írország és az Attorney General, továbbá a másrészről R.A.T. és D.S., valamint a Minister for Justice and Equality (igazságügyi és esélyegyenlőségi miniszter, Írország) között a tőlük olyan nemzetközi védelmet kérelmezőkként a munkaerőpiachoz való hozzáférést megtagadó határozatok jogszerűségének tárgyában folyamatban lévő jogviták keretében terjesztették elő, akiknek egy másik tagállamnak való átadását az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi

védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o.; helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.; a továbbiakban: „Dublin III” rendelet) alapján kérték.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2013/33 irányelv

3 A 2013/33 irányelv 2015. július 21-i hatállyal hatályon kívül helyezte és felváltotta a menedékkérők befogadása minimumszabályainak megállapításáról szóló, 2003. január 27-i 2003/9/EK tanácsi irányelvet (HL 2003. L 31., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 101. o.).

4 A 2013/33 irányelv (8), (11), (23) és (33) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„(8) Az Unió-szerte az összes kérelmezővel szembeni egyenlő bánásmód biztosítása érdekében ezen irányelvet kell alkalmazni a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos eljárások valamennyi szakaszára és fajtájára, valamint a kérelmezőket befogadó valamennyi helyszínen és létesítményben és mindaddig, amíg azok kérelmezőként tartózkodhatnak a tagállamok területén.

(11) Meg kell állapítani a kérelmezők befogadásának azon szabályait, amelyek elengedők ahhoz, hogy számukra méltó életszínvonalat, illetve valamennyi tagállamban az annak életfeltételeihez hasonló megélhetési feltételeket biztosítsanak.

(23) A kérelmezők önellátóvá válásának elősegítése, valamint a tagállamok közötti jelentős eltérések csökkentése érdekében egyértelmű szabályokat kell megállapítani a kérelmezők munkavállalása tekintetében.

(33) Az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Unió működéséről szóló szerződéshez (EUMSZ) csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló (21.) jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével, valamint 4a. cikkének (1) bekezdésével összhangban, és a jegyzőkönyv 4. cikkének sérelme nélkül az Egyesült Királyság és Írország nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, az rájuk nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.”

5 Az említett irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikke a következőket írja elő:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

b) »kérelmező«: harmadik ország olyan állampolgára vagy olyan hontalan személy, akinek nemzetközi védelem iránti kérelme tárgyában még nem hoztak végleges határozatot;

[…]

f) »befogadási feltételek«: a tagállamok által a kérelmezőkre vonatkozóan ennek az irányelvnek megfelelően hozott intézkedések összessége;

g) »a befogadás anyagi feltételei«: azok a befogadási feltételek, amelyek a természetben, illetve pénzjuttatás vagy utalvány formájában nyújtott szállást, étkezést és ruházatot, vagy e három kombinációját, illetve a napi szükségleteket fedező juttatást jelentik;

[…]”

6 A 2013/33 irányelvnek a „Foglalkoztatás” című 15. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok a nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtását követően legkésőbb 9 hónappal biztosítják a kérelmezőknek a munkaerőpiachoz való hozzáférést, amennyiben az illetékes hatóság első fokon nem hozott határozatot, és a késedelem nem a kérelmezőnek tulajdonítható.

(2) A tagállamoknak – nemzeti jogukkal összhangban, a kérelmezők munkaerőpiachoz való hatékony hozzáférésének biztosításával – dönteniük kell arról, hogy a kérelmezőnek milyen feltételek mellett biztosítják a munkaerőpiachoz való hozzáférést.

[…]

(3) A jogorvoslati eljárások alatt nem vonható meg a munkavállalási jog a jogorvoslatot elutasító határozat közléséig, amennyiben a szokásos eljárásban az elutasító határozat ellen benyújtott fellebbezésnek felfüggesztő hatálya van.”

A 2013/32/EU irányelv

7 A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.) 2015. július 21-i hatállyal hatályon kívül helyezte és felváltotta a menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárások minimumszabályairól szóló, 2005. december 1-jei 2005/85/EK tanácsi irányelvet (HL 2005. L 326., 13. o.; helyesbítés: HL 2006. L 236., 35. o.).

8 A 2013/32 irányelv (27) és (58) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„(27) Tekintettel arra, hogy azok a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek, akik kifejezték azon kívánságukat, hogy nemzetközi védelem iránt folyamodjanak, nemzetközi védelmet kérelmezőknek tekintendők, meg kell felelniük az ezen irányelvben és a [2013/33] irányelvben […] meghatározott kötelezettségeknek, és élvezniük kell az ezen irányelvekben meghatározott jogokat.

(58) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló (21.) jegyzőkönyv 1. és 2. cikke, valamint 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében, továbbá az említett jegyzőkönyv 4. cikkének sérelme nélkül, az Egyesült Királyság és Írország nem vesz részt ezen irányelv elfogadásában, az rájuk nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.”

9 A 20136/32 irányelv 2. cikkének p) pontja „a tagállamban való maradás” fogalmát a következőképpen határozza meg: „a tagállam területén – ideértve annak határát és tranzitzónáit is – való maradás, amelyben nemzetközi védelemért folyamodtak, vagy a kérelmet vizsgálják”.

10 Ezen irányelv „A tagállamban maradás joga a kérelem megvizsgálása alatt” címet viselő 9. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A kérelmezők részére engedélyezni kell, hogy kizárólag az eljárás lefolytatása céljából a tagállamban maradhassanak mindaddig, amíg az eljáró hatóság a III. fejezet rendelkezései szerinti elsőfokú határozatot meg nem hozta. A tagállamban maradás joga tartózkodási engedélyre nem jogosít eljáró hatóság [helyesen: A tagállamban maradás e joga tartózkodási engedélyre nem jogosít].”

11 Az említett irányelvnek „A kérelmezők kötelezettségei” című 13. cikke a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok arra kötelezik a kérelmezőket, hogy működjenek együtt a hatáskörrel rendelkező hatóságokkal személyazonosságuk, valamint [a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i] 2011/95/EU [európai parlamenti és tanácsi] irányelv [HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.] 4. cikkének (2) bekezdésében említett egyéb tényezők meghatározása céljából. A tagállamok a kérelem vizsgálatához szükséges mértékben, a hatáskörrel rendelkező hatósággal való együttműködésre vonatkozóan más kötelezettségeket is előírhatnak a kérelmezők számára.

(2) A tagállamok előírhatják különösen, hogy:

a) a kérelmezők kötelesek bejelentkezni a hatáskörrel rendelkező hatóságoknál, vagy előttük személyesen megjelenni, akár haladéktalanul, akár egy meghatározott időpontban;

b) a kérelmezők kötelesek átadni a birtokukban levő, a kérelmek vizsgálatához szükséges dokumentumokat, például útleveleiket;

c) a kérelmezők kötelesek tájékoztatni a hatáskörrel rendelkező hatóságokat mindenkori lakhelyükről vagy címükről, továbbá a legrövidebb időn belül azok megváltozásáról. […]

d) a hatáskörrel rendelkező hatóságok átkutathatják a kérelmezőt és/vagy a nála levő tárgyakat. […]

e) a hatáskörrel rendelkező hatóságok fényképet készíthetnek a kérelmezőről; illetve

f) a hatáskörrel rendelkező hatóságok felvételt készíthetnek a kérelmező szóbeli nyilatkozatairól, feltéve, hogy őt erről előzetesen tájékoztatták.”

12 A 2013/32 irányelv „Vizsgálati eljárás” címet viselő 31. cikkének (3) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok biztosítják, hogy a vizsgálati eljárások a kérelem benyújtásától számított hat hónapon belül lezárulnak.

Azon esetekben, amelyekben a kérelemre a [»Dublin III«] rendeletben előírt eljárás alkalmazandó, a hat hónapos határidő attól az időponttól számítandó, amikor a vizsgálatért felelős tagállamot az említett rendelettel összhangban meghatározták, a kérelmező az adott tagállam területén tartózkodik, és az illetékes hatóság a kérelmezőt átvette.

A tagállamok az e bekezdésben előírt hat hónapos határidőt legfeljebb további kilenc hónappal meghosszabbíthatják, amennyiben

[…]

c) a késedelem egyértelműen annak tudható be, hogy a kérelmező nem tett eleget a 13. cikk szerinti kötelezettségeinek.”

A „Dublin III” rendelet

13 A „Dublin III” rendelet (11) és (19) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„(11) A [2013/33] irányelvet kell alkalmazni a felelős tagállam meghatározására vonatkozó, e rendeletben szabályozott eljárásra, figyelembe véve az említett irányelv alkalmazására vonatkozó korlátozásokat is.

(19) Az érintett személyek jogainak hatékony védelme érdekében jogi biztosítékokat és hatékony jogorvoslati eszközöket [helyesen: jogi garanciákat és hatékony jogorvoslathoz való jogot] kell biztosítani a felelős tagállamnak való átadásra vonatkozó határozatokkal kapcsolatban, különösen az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkével összhangban. A nemzetközi jog tiszteletben tartása érdekében az ilyen határozatok elleni hatékony jogorvoslatnak egyaránt ki kell terjednie e rendelet alkalmazásának, valamint az azon tagállamban fennálló jogi és ténybeli helyzetnek a megvizsgálására, amelynek a kérelmezőt átadják.”

14 E rendeletnek „A nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálására vonatkozó eljáráshoz való jog [helyesen: A nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó vizsgálati eljáráshoz való jog]” címet viselő 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok megvizsgálják azon harmadik országbeli állampolgárnak, vagy azon hontalan személynek a nemzetközi védelem iránti kérelmét, aki egy tagállam területén nyújtja be azt, ideértve annak határát és a tranzitzónákat. A kérelmet az a tagállam köteles megvizsgálni, amely a III. fejezetben előírt feltételek szerint felelős.

(2) Amennyiben az e rendeletben felsorolt feltételek alapján egyetlen tagállam sem jelölhető ki felelősként, a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálásáért [helyesen: megvizsgálásáért] azon tagállam felelős, amelynél először nyújtották be azt.

Amennyiben egy kérelmezőt lehetetlen az elsődlegesen felelősnek kijelölt tagállamnak átadni, mivel megalapozott okokból feltételezhető, hogy az adott tagállamban a menekültügyi eljárásnak és a kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek szisztematikus [helyesen: rendszerszintű] hiányosságai vannak, aminek eredményeként az Európai Unió Alapjogi Chartájának 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód kockázata áll fenn, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytató tagállam tovább vizsgálja a III. fejezetben meghatározott feltételeket annak megállapítása érdekében, hogy egy másik tagállam kijelölhető-e felelős tagállamnak.

Amennyiben az átadás e bekezdés értelmében nem lehetséges egyetlen, a III. fejezetben meghatározott feltételek alapján kijelölt tagállamnak sem, illetve annak az első tagállamnak sem, amelyben a kérelem benyújtásra került, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytató tagállam lesz a felelős tagállam.

[…]”

15 Az említett rendeletnek „A feltételek rangsora” címet viselő 7. cikke a következőket írja elő:

„(1) A felelős tagállam meghatározásának feltételeit az e fejezetben megállapított sorrendben kell alkalmazni.

(2) Az e fejezetben megállapított feltételek szerinti felelős tagállam meghatározása során azt a helyzetet kell alapul venni, ami a kérelmező nemzetközi védelem iránti kérelmének valamely tagállamhoz történő első benyújtásakor fennállt.”

16 Ugyanezen rendelet „Beutazás és/vagy tartózkodás” című 13. cikkének (1) bekezdése a következőket mondja ki:

„Amennyiben […] közvetlen vagy közvetett bizonyíték alapján, beleértve a [harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló 604/2013/EU rendelet hatékony alkalmazása érdekében az ujjlenyomatok összehasonlítását szolgáló Eurodac létrehozásáról, továbbá a tagállamok bűnüldöző hatóságai és az Europol által az Eurodac-adatokkal való, bűnüldözési célú összehasonlítások kérelmezéséről, valamint a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség nagy méretű IT-rendszereinek üzemeltetési igazgatását végző ügynökség létrehozásáról szóló 1077/2011/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i] 603/2013/EU [európai parlamenti és tanácsi] rendeletben [HL 2013. L 180., 1. o.] említett adatokat, megállapítást nyer, hogy a kérelmező harmadik országból érkezve szabálytalanul lépte át egy tagállam határát szárazföldön, tengeri vagy a légi úton, az a tagállam felelős a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, amelynek területére így lépett be. Ez a felelősség 12 hónappal a szabálytalan határátlépést követően megszűnik.”

17 A „Dublin III” rendelet „Mérlegelési záradékok” címet viselő 17. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 3. cikk (1) bekezdésétől eltérve minden tagállam határozhat úgy, hogy megvizsgálja a valamely harmadik országbeli állampolgár, vagy egy hontalan személy által hozzá benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet akkor is, ha annak megvizsgálásáért az e rendeletben megállapított feltételek szerint nem felelős.”

18 E rendelet „Jogorvoslatok” című 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A kérelmezőnek […] joga van az átadásra vonatkozó határozatok elleni hatékony jogorvoslathoz, amelyet bírósághoz vagy törvényszékhez tény- vagy jogkérdésben [helyesen: amelyet bírósághoz tény- vagy jogkérdésben] benyújtott fellebbezés vagy felülvizsgálati kérelem formájában gyakorolhat.

[…]

(3) Az átadásra vonatkozó határozatok elleni fellebbezésre vagy felülvizsgálatra vonatkozóan a tagállamok jogszabályaikban előírják az alábbiakat:

a) a fellebbezés vagy felülvizsgálat feljogosítja az érintettet, hogy annak elbírálásáig az adott tagállamban maradhasson; vagy

b) az átadás automatikusan felfüggesztésre kerül, és e felfüggesztés megszűnik azon észszerű időtartam elteltével, amely alatt valamely bíróságnak vagy törvényszéknek [helyesen: valamely bíróságnak] a felfüggesztés iránti kérelem alapos és szigorú vizsgálatát követően határozatot kellett hoznia arról, hogy a fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak halasztó hatályt biztosít-e; […]

[…]”

19 Az említett rendelet „Szabályok és határidők” címet viselő 29. cikke a következőket írja elő:

„(1) A kérelmezőnek […] a megkereső tagállam részéről a felelős tagállamnak történő átadása a megkereső tagállam nemzeti joga szerint történik az érintett tagállamok egymás közötti konzultációját követően, a lehető leghamarabb kivitelezhető időpontban, de legkésőbb hat hónappal az érintett személy átvétele vagy visszavétele iránti megkeresés másik tagállam általi elfogadását, vagy a 27. cikk (3) bekezdésének megfelelő halasztó hatály esetén hat hónappal a fellebbezéssel vagy felülvizsgálattal kapcsolatos jogerős határozatot követően.

[…]

(2) Amennyiben az átadásra nem kerül sor a hat hónapos határidőn belül, a felelős tagállam mentesül az érintett személy átvételére vagy visszavételére vonatkozó kötelezettség alól, és a felelősség a megkereső tagállamra hárul. E határidő legfeljebb egyéves időtartamra meghosszabbítható, ha az átadásra az érintett személy szabadságvesztése miatt nem kerülhetett sor, illetve legfeljebb tizennyolc hónapra, ha az érintett személy ismeretlen helyen tartózkodik.

[…]”

Az ír jog

20 Az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló (21.) jegyzőkönyv (a továbbiakban: (21.) jegyzőkönyv) 4. cikke alapján a European Communities (Receptions Conditions) Regulations 2018 (az Európai Közösségekről [befogadási feltételek] szóló 2018. évi rendelet; a továbbiakban: 2018. évi rendelet) 2018. június 30-i hatállyal átültette az ír jogba a 2013/33 irányelv rendelkezéseit.

21 E rendelet 2. cikkének (2) és (3) bekezdése a következőket írja elő:

„(2) A jelen rendelet alkalmazásában, amennyiben valamely kérelmezőre vonatkozóan a [European Union (Dublin System) Regulations 2018 (S.I. No. 62/2018); az Európai Unióról (dublini rendszer) szóló 2018. évi rendelet}] értelmében vett átadásra vonatkozó határozatot hoznak, az említett rendelet 5. cikkének (2) bekezdése alapján az e határozat közlésétől kezdve az érintett személy

(a) kérelmezői minősége megszűnik, és

(b) őt kedvezményezettnek, nem pedig kérelmezőnek kell tekinteni.

(3) E rendelet alkalmazásában az olyan személyt, aki a [European Union (Dublin System) Regulations 2018 (S.I. No. 62/2018); az Európai Unióról (dublini rendszer) szóló 2018. évi rendelet] 16. cikkének (2) bekezdése értelmében keresetet indított az International Protection Appeals Tribunal [a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága, Írország] előtt, amelyet e bíróság még nem bírált el, kedvezményezettnek kell tekinteni, de nem kérelmezőnek.”

22 A 2018. évi rendelet 11. cikkének (3) és (4) bekezdése, amely a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdését hajtja végre, a következőképpen rendelkezik:

„(3) A kérelmező munkavállalási engedély iránti kérelmet nyújthat be […]:

(b) legkorábban a [nemzetközi védelem iránti] kérelmének benyújtásától számított nyolc hónap elteltével.

(4) A miniszter [a munkaerőpiachoz való hozzáférésre vonatkozó] engedélyt adhat a kérelmezőnek, ha meggyőződött arról, hogy:

(a) a (6) bekezdés sérelme nélkül a kérelem benyújtásától számított kilenc hónap eltelt, és ezen időpontig nem hoztak első fokon határozatot a kérelmező védelem iránti kérelme tárgyában, és

(b) az (a) pont szerinti helyzet nem tulajdonítható részben vagy egészben a kérelmezőnek."

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A C-322/19. sz. ügy

23 K.S. 2010 februárjában Pakisztánból az Egyesült Királyságba utazott. Ebben a tagállamban nem nyújtott be nemzetközi védelem iránti kérelmet. 2015 májusában Írországba utazott, ahol 2015. május 11-én nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő. 2016. március 9-én a Refugee Applications Commissioner (menedékkérelmek elbírálásáért felelős biztos, Írország) az e kérelem Egyesült Királyságnak való átadásáról szóló határozatot fogadott el a „Dublin III" rendelet alapján. K.S. e határozattal szemben keresetet indított, amelyet 2016. augusztus 17-én a Refugee Appeals Tribunal (menekültügyi fellebbviteli bíróság, Írország) elutasított. Ezt követően K.S. bírósági felülvizsgálati eljárást indított a High Court (felsőbíróság, Írország) előtt, amely még mindig folyamatban van, és amelynek halasztó hatálya van.

24 Időközben K.S. – a 2018. évi rendelet 11. cikkének (3) bekezdése alapján – a munkaerőpiachoz való hozzáférés engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be a Labour Market Access Unit of the Department of Justice and Equalityhoz (az igazságügyi és esélyegyenlőségi minisztérium munkaerőpiaci-hozzáférési osztálya, Írország). E kérelem vele szembeni elutasítását követően keresetet indított, amelyet a 2018. július 19-i határozatban elutasítottak. E határozattal szemben K.S. fellebbezést terjesztett elő az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága, Írország) előtt. 2018. szeptember 11-i határozatában ez a bíróság azon az alapon hagyta helyben az elutasító határozatot, hogy a 2018. évi rendelet értelmében nem illeti meg a munkaerőpiachoz való hozzáférés joga azokat a személyeket, akiknek kérelmeit a „Dublin III" rendelet egy másik tagállamnak adták át. K.S. ekkor felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága) határozatával szemben.

25 M.H.K. 2009. október 24-én érkezett Bangladesből az Egyesült Királyságba. Tartózkodási engedélyének lejárta után – azt megelőzően, hogy az Egyesült Királyságban való tartózkodási jogának meghosszabbítása iránti kérelmét elbírálták volna – 2014. szeptember 4-én Írországba utazott. 2015. február 16-án M.H.K. nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő Írországban. 2015. november 25-én a menedékkérelmek elbírálásáért felelős biztos az e kérelem Egyesült Királyságnak való átadásáról szóló határozatot fogadott el a „Dublin III" rendelet alapján. M.H.K. e határozattal szemben keresetet indított, amelyet 2016. március 30-án a Refugee Appeals Tribunal (menekültügyi fellebbviteli bíróság) elutasított. Ezt követően M.H.K. – a „Dublin III" rendelet 17. cikkére hivatkozva – bírósági felülvizsgálati eljárást indított a High Court (felsőbíróság, Írország) előtt. Ez az eljárás – amely még mindig folyamatban van – halasztó hatályú.

26 M.H.K. – a 2018. évi rendelet 11. cikkének (3) bekezdése alapján – a munkaerőpiachoz való hozzáférés engedélyezése iránti kérelmet is benyújtott az igazságügyi és esélyegyenlőségi minisztérium hatáskörrel rendelkező hatóságához. E kérelemnek a 2018. augusztus 16-i határozattal történő elutasítását követően M.H.K. keresetet indított, amelyet 2018. szeptember 5-én elutasítottak. E határozattal szemben fellebbezést nyújtott be az International Protection Appeals Tribunalhoz (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága). 2018. október 17-i határozatában ez a bíróság elutasította ezt a

fellebbezést, és megállapította, hogy a munkaerőpiachoz való hozzáférés nem tartozik a „befogadás anyagi feltételeinek” körébe. M.H.K. ekkor e határozattal szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz.

27 A High Courthoz (felsőbíróság) benyújtott felülvizsgálati kérelmeket 2018. szeptember 24-én, illetve november 12-én engedték meg. Ez a bíróság jelzi, hogy ez a két kérelem elsősorban a munkaerőpiachoz való hozzáférés megtagadásáról szóló határozatokat hatályon kívül helyező végzések elfogadására, másodsorban annak megállapítására irányul, hogy a 2018. évi rendelet 2. cikkének (2) bekezdése, valamint 11. cikkének (2) és (12) bekezdése ellentétes a 2013/33 irányelvvel, harmadsorban pedig az elszenvedett károk megtérítésére irányul.

28 Ebben az összefüggésben a High Court (felsőbíróság) elsősorban azt kérdezi, hogy a 2013/33 irányelv értelmezése céljából annak ellenére figyelembe lehet-e venni a 2013/32 irányelvet, hogy az nem alkalmazandó Írországra.

29 A High Court (felsőbíróság) másodsorban azt kívánja megtudni, hogy hivatkozhat-e a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdésére az a nemzetközi védelmet kérelmező, akinek a kérelmét a „Dublin III” rendelet alapján átadták egy másik tagállamnak. Ez a bíróság emlékeztet arra, hogy egy, a befogadás feltételeiről szóló, 2016. július 13-i irányelvtervezetben az Európai Bizottság javasolta azon személyeknek a munkaerőpiachoz való hozzáférésből való kizárását, akikkel szemben a „Dublin III” rendelet alapján átadásra vonatkozó határozatot hoztak. Az említett bíróság ugyanakkor úgy véli, hogy ebből *a contrario* nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikke lehetővé teszi a munkaerőpiachoz való hozzáférést azon személyek számára, akikkel szemben ilyen határozatot hoztak.

30 A High Court (felsőbíróság) úgy véli egyrészről, hogy a felperesekhez hasonló személyek olyan személyek, akik bizonyos mértékben „*per definitionem*” visszaéltek a „Dublin III” rendelettel létrehozott mechanizmussal, másrészről pedig, hogy ezzel a rendelettel ellentétes a nemzetközi védelem iránti kérelemnek a kérelmező első belépése szerintitől eltérő tagállamban való benyújtása. Ezek a személyek tehát – a joggal való visszaélés fogalmára figyelemmel – nem jogosultak hozzáférni a munkaerőpiachoz a 2013/33 irányelv 15. cikke alapján.

31 Ezzel összefüggésben az említett bíróság harmadsorban azt kérdezi, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkének átültetése során egy tagállam elfogadhat-e olyan általános intézkedést, amely az ezen eljárás lefolytatásában bekövetkező minden késedelmet azon nemzetközi védelmet kérelmezőknek tulajdonít, akik valamely másik tagállamnak való átadásáról a „Dublin III” rendelet alapján határoztak. A bíróság szerint erre a kérdésre igenlő választ kell adni.

32 A High Court (felsőbíróság) negyedsorban arra szeretne választ kapni, hogy a valamely másik tagállamba a „Dublin III” rendelet alapján történő átadásra vonatkozó határozattal szembeni halasztó hatályú jogorvoslatnak a nemzetközi védelmet kérelmező általi előterjesztése szintén az említett kérelmezőnek tulajdonítható, a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett késedelmet képez-e. Úgy véli, hogy erre a kérdésre is igenlő választ kell adni.

33 E körülmények között a High Court (felsőbíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Ha egy olyan [uniós] jogi eszközt, amely alkalmazandó egy adott tagállamban, ugyanakkor fogadtak el, mint egy olyan eszközt, amely nem alkalmazandó ugyanezen tagállamban, figyelembe vehető-e ezen utóbbi eszköz az előbbi eszköz értelmezése során?

2) Alkalmazandó-e a [2013/33] irányelv 15. cikke valamely olyan személyre, akire vonatkozóan a [»Dublin III«] rendelet alapján átadásra vonatkozó határozatot hoztak?

3) Elfogadhat-e valamely tagállam a [2013/33] irányelv 15. cikkének átültetése keretében olyan általános intézkedést, amely végeredményben a [»Dublin III«] rendelet alapján átadandó kérelmezőknek tulajdonít az átadásra vonatkozó határozat meghozatala során vagy azt követően bekövetkezett minden késedelmet?

4) Ha valamely kérelmező anélkül hagyja el valamely tagállam területét, hogy nemzetközi védelemért folyamodott volna ott, és valamely másik tagállamba utazik, ahol nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújt be, és ahol rá vonatkozóan a [»Dublin III«] rendelet alapján az első tagállamnak történő átadására vonatkozó határozatot hoznak, a kérelmezőnek tulajdonítható-e a [nemzetközi] védelem iránti kérelem vizsgálatának ebből eredő késedelme a [2013/33] irányelv 15. cikkének alkalmazásában?

5) Ha a kérelmezőt másik tagállamnak kell átadni a [»Dublin III«] rendelet […] alapján, de az átadás késedelmet szenved a kérelmező által indított bírósági eljárás miatt, amelynek következményeként felfüggesztik az átadást a határozat végrehajtásának a [High Court (felsőbíróság)] által elrendelt felfüggesztése alapján, a kérelmezőnek tulajdonítható-e a nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálatának ebből eredő késedelme a [2013/33] irányelv 15. cikkének alkalmazásában akár általános, akár különös jelleggel, ha az említett bírósági eljárásban megállapítják, hogy a kereset – nyilvánvalóan vagy egyébként – megalapozatlan vagy visszaélésszerű?”

A C-385/19. sz. ügy

34 R.A.T. iraki állampolgár 2018. március 7-én Írországban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be. Egy 2018. október 2-i levélben arról tájékoztatták, hogy a „Dublin III” rendelet alapján az Egyesült Királyságnak történő átadásra vonatkozó határozatot hoztak vele szemben. Ezt követően, 2018. október 18-án keresetet indított e határozattal szemben az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága) előtt. E kereset elbírálása még folyamatban van.

35 D.S. iraki állampolgár jelzi, hogy 2015. augusztus 1-jén elhagyta Irakot, hogy Törökországon, majd Görögországon keresztül Ausztriába utazzon. Nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be Ausztriában, de azt megelőzően távozott ebből a tagállamból, hogy kérelméről határozatot hoztak volna. D.S. előadja, hogy 2015 augusztusában visszatért Irakba, majd pedig 2015. december 25-én közvetlenül Írországba utazott. Ezen utóbbi tagállamban 2016. február 8-án nyújtott be nemzetközi védelem iránti kérelmet. A „Dublin III” rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján Ausztriának való átadásra vonatkozó határozatot hoztak vele szemben, miután a hatáskörrel rendelkező osztrák hatóság vállalta, hogy e rendelkezés alapján visszaveszi ez érintettet. D.S. e határozattal szemben keresetet indított az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága) előtt, amelyet elutasítottak. D.S. bírósági felülvizsgálati eljárást indított a High Court (felsőbíróság) előtt, amely még folyamatban van.

36 R.A.T. és D.S. – a 2018. évi rendelet 11. cikke alapján – a munkaerőpiachoz való hozzáférés engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be. Kérelmüket azzal az indokkal utasították el, hogy mivel velük szemben egy másik tagállamnak történő átadásra vonatkozó határozatot hoztak a „Dublin III” rendelet alapján, már nem minősülnek „kérelmezőnek”, és őket ezentúl a 2018. évi rendelet értelmében vett „kedvezményezettnek” kell tekinteni. Ennélfogva nem kaphatnak az ír munkaerőpiachoz való hozzáférésre vonatkozó engedélyt. Ezt követően R.A.T. és D.S. a kérelmüket elutasító határozatokkal szemben keresetet indított az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága) előtt. A kérdést előterjesztő bíróság a 2019. március 12-i, illetve április 10-i határozatában megállapította, hogy ezek a keresetek elfogadhatók.

37 A kérdést előterjesztő bíróság ebben az összefüggésben arra kíván választ kapni, hogy azok a személyek, akiknek a valamely másik tagállamnak, a „Dublin III” rendelet alapján való átadásáról határoztak, képezhetnek-e a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kérelmezőétől” eltérő olyan kategóriát, amely esetében következésképpen kizárt az ezen átadást kérő tagállam munkaerőpiacához való hozzáférés. Álláspontja szerint ez az irányelv nem enged meg semmiféle különbségtételt a nemzetközi védelmet kérelmezők között, amit a Bíróság a 2012. szeptember 27-i Cimade és GISTI ítélet (C-179/11, EU:C:2012:594) 40. pontjában megerősített.

38 A 2013/33 irányelv 15. cikke (1) bekezdésének és különösen „a késedelem nem a kérelmezőnek tulajdonítható” tagmondatnak az értelmezését illetően az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága) úgy véli, hogy nem minősülhet automatikusan az e rendelkezés értelmében vett, neki tulajdonítható késedelemnek az, hogy a felperes jogorvoslatot terjeszt elő egy számára sérelmet okozó határozat érvényességének vitatása céljából.

39 Az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága) egyebekben jelzi, hogy a 2018. december 4-i Minister for Justice and Equality és Commissioner of An Garda Síochána ítélet (C-378/17, EU:C:2018:979) kihirdetését követően úgy vélte, hogy a 2018. évi rendelet ellentétes a 2013/33 irányelv 15. cikkével, ennélfogva úgy határozott, hogy ezt az irányelvet alkalmazza a nemzeti rendelkezések helyett, aminek következtében engedélyezik az érintett felpereseknek az ír munkaerőpiachoz való hozzáférését.

40 E körülmények között az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Különbséget tesz-e a »kérelmezők« különböző kategóriái között a [2013/33] irányelv 15. cikke?

2) Milyen típusú magatartás minősülhet a kérelmezőnek tulajdonítható késedelemnek a [2013/33] irányelv 15. cikke (1) bekezdésének alkalmazásában?”

A Bíróság előtti eljárás

41 A Bíróság elnöke 2019. június 14-i határozatával elrendelte a C-322/19. és a C-385/19. sz. ügy egyesítését az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából.

42 2019. április 23-i külön végzésében a High Court (felsőbíróság) kérte a Bíróságot, hogy a C-322/19. sz. ügyet a Bíróság eljárási szabályzata 105. cikkének (1) bekezdése alapján gyorsított eljárásban bírálja el. 2019. május 16-i előzetes döntéshozatalra utaló határozatában az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága) ugyanezt a kérelmet terjesztette elő a C-385/19. sz. ügy vonatkozásában.

43 Az eljárási szabályzat 105. cikkének (1) bekezdéséből következik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság kérelmére vagy kivételesen hivatalból a Bíróság elnöke az előadó bíró és a főtanácsnok meghallgatását követően dönthet úgy, hogy az előzetes döntéshozatal tekintetében az említett eljárási szabályzat rendelkezéseitől eltérve gyorsított eljárást alkalmaz, ha az ügy jellege megköveteli, hogy elbírálására a lehető legrövidebb időn belül kerüljön sor.

44 Kérelmük alátámasztása céljából a kérdést előterjesztő bíróságok hangsúlyozzák, hogy az alapeljárások felperesei a munkaerőpiachoz való hozzáférés jogát, valamint családi életüket illetően bizonytalan helyzetben vannak, amit súlyosbít az, hogy az ír bíróságok eltérő határozatokat hoznak a 2013/33 irányelv alkalmazásával kapcsolatban. Ha a Bíróság igen rövid időn belül választ adna, az véget vethetne ennek a bizonytalan helyzetnek.

45 E bíróságok arra is rámutatnak, hogy az alapeljárásokban szóban forgó, a munkaerőpiachoz való hozzáférés 2013/33 irányelvben biztosított joga az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 1. cikkében garantált emberi méltósághoz való jog körébe tartozik.

46 A jelen esetben a C-322/19. sz. ügyben 2019. május 22-én, a C-385/19. sz. ügyben pedig 2019. június 14-én a Bíróság elnöke úgy határozott, hogy elutasítja kérdést előterjesztő bíróságoknak a jelen ítélet 42. pontjában említett, az eljárási szabályzat 105. cikkének (1) bekezdése alapján benyújtott kérelmét.

47 E határozatokat mindenekelőtt az indokolja, hogy önmagában az alapeljárások felperesei által hivatkozott jogbizonytalanság és az uniós jogból eredő jogaik terjedelmének lehető leggyorsabb elismeréséhez fűződő jogos érdekük nem minősülhet az eljárási szabályzat 105. cikkében előírt gyorsított eljárás alkalmazásának igazolására alkalmas rendkívüli körülménynek (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökének a 2019. január 18-i Adusbef és társai végzése, C-686/18, nem tették közzé, EU:C:2019:68, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 Ily módon – a High Court (felsőbíróság) által hivatkozott, a Bíróság elnökének 2008. április 17-i Metock és társai végzésétől (C-127/08, nem tették közzé, EU:C:2008:235) eltérően, amely ügyben párokat fosztottak meg attól a lehetőségtől, hogy rendes családi életet éljenek – az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokból nem tűnik ki, hogy a jelen esetben ez volna a helyzet. Ugyanígy, a High Court (felsőbíróság) által szintén hivatkozott, a Bíróság elnökének 2011. szeptember 9-i Dereci és társai végzésének (C-256/11, nem tették közzé, EU:C:2011:571, 15. pont) alapjául szolgáló ügyben legalább az egyik felperes esetében megtagadták a vele szemben hozott kiutasítást elrendelő végzés ellen általa benyújtott fellebbezés halasztó hatályát, így az érintettnek a területről való kitoloncolására bármely pillanatban sor kerülhetett. A Bíróság úgy vélte, hogy az azonnali kitoloncolás e veszélye megfosztotta őt attól a lehetőségtől, hogy rendes családi életet éljen. Az alapeljárásokban azonban a felpereseket nem fosztották meg szabadságuktól, és a velük kapcsolatban hozott átadásról szóló határozatokat a jogerős ítélet meghozataláig felfüggesztették.

49 Ezután pontosítani kell, hogy valamely uniós jogi rendelkezésnek a nemzeti bíróságok általi eltérő értelmezése önmagában nem indokolhatja, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet gyorsított eljárásban bírálják el. Az uniós jogrend részét képező valamennyi rendelkezés Európai Unióban való egységes alkalmazása biztosításának fontossága ugyanis az EUMSZ 267. cikk értelmében benyújtott valamennyi kérelem szerves részét képezi (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökének a 2018. szeptember 17-i Lexitor végzése, C-383/18, nem tették közzé, EU:C:2018:769, 16. pont).

50 Végül az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokból nem következik, hogy az alapeljárások felpereseit megfosztanák attól, hogy megillessék őket a befogadásnak a 2013/33 irányelvben garantált anyagi feltételei. Következésképpen helyzetük nem annyira bizonytalan, hogy igazolt lenne az előzetes döntéshozatal iránti kérelmeknek az eljárási szabályzat 105. cikkében előírt gyorsított eljárásban történő elbírálása.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdés elfogadhatóságáról

51 A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésével a High Court (felsőbíróság) lényegében azt kérdezi, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkének átültetése során egy tagállam elfogadhat-e olyan általános intézkedést, amely az átadásra vonatkozó határozat elfogadásában bekövetkező minden késedelmet azon nemzetközi védelmet kérelmezőnek tulajdonít, akinek valamely másik tagállamnak való átadását a „Dublin III” rendelet alapján kérték.

52 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a Bíróság rendelkezésére álló iratokból nem tűnik ki, hogy az alapjogvitákban ilyen általános átültető intézkedésről lenne szó.

53 Jóllehet azonban az uniós jogra vonatkozó, előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések releváns jellege vélelmezett, az előzetes döntéshozatalra utalás indoka nem tanácsadó vélemények megfogalmazása általános vagy hipotetikus kérdésekről, hanem valamely jogvita tényleges megoldásának szükségességétől függ (2018. december 10-i Wightman és társai ítélet, C-621/18, EU:C:2018:999, 28. pont; 2020. március 26-i Miasto Łowicz és Prokurator Generalny ítélet, C-558/18 és C-563/18, EU:C:2020:234, 44. pont).

54 Mindenesetre – amint arra a Bizottság helytállóan rámutat – az ezen irányelv 15. cikkének (1) bekezdésében említett késedelem a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos elsőfokú határozat elfogadására, nem pedig a „Dublin III” rendelet értelmében vett átadásra vonatkozó határozat elfogadására vonatkozik.

55 A fentiekből következik, hogy amennyiben a C-322/19. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdés valójában a Bíróság tanácsadó véleményének megszerzésére irányul, a kérdés elfogadhatatlan.

Az ügy érdeméről

A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésről

56 A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésével a High Court (felsőbíróság) lényegében azt kérdezi, hogy figyelembe veheti-e egy nemzeti bíróság – a (21.) jegyzőkönyv 1. és 2. cikke, valamint 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében – az e bíróság szerinti tagállamban nem alkalmazandó 2013/32 irányelvet a 2013/33 irányelv rendelkezéseinek értelmezése céljából, amely azonban e jegyzőkönyv 4. cikkének megfelelően alkalmazandó az említett tagállamban.

57 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből egyaránt az következik, hogy a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést az egész Unióban általában önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve nemcsak azok kifejezéseit, hanem e rendelkezések összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját is (2020. június 25-i Ministerio Fiscal ítélet [Hatóság, amelyhez feltehetően nemzetközi védelem iránti kérelemmel fordulnak], C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58 Ezen túlmenően az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló olyan helyzetben, amelyben az érintett két eszköz ugyanazon jogi *corpus*, azaz a közös európai menekültügyi rendszer részét képezi, a 2013/33 irányelv rendelkezéseinek értelmezése céljából a 2013/32 irányelv rendelkezései releváns és szükséges kontextuális elemeket képeznek.

59 E körülmények között a (21.) jegyzőkönyv értelmében a kérdést előterjesztő bíróság szerinti tagállamban alkalmazandó 2013/33 irányelv értelmezése céljából akkor is figyelembe kell venni a 2013/32 irányelvet, ha azt e jegyzőkönyv értelmében nem kell alkalmazni ebben a tagállamban, mégpedig valamennyi tagállamban az előbbi irányelv rendelkezései egységes értelmezésének és alkalmazásának biztosítása céljából.

60 Ennélfogva a C-322/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésre azt a választ kell adni, hogy egy nemzeti bíróságnak – a (21.) jegyzőkönyv 1. és 2. cikke, valamint 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében – az e bíróság szerinti tagállamban nem alkalmazandó 2013/32 irányelvet figyelembe kell vennie a 2013/33 irányelv rendelkezéseinek értelmezése céljából, amely azonban e jegyzőkönyv 4. cikkének megfelelően alkalmazandó az említett tagállamban.

A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett második kérdésről és a C-385/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésről

61 A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett második kérdésével és a C-385/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésével, amelyeket együttesen kell vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróságok lényegében azt kérdezik, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkét akként kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely pusztán azon az alapon zárja ki az ezen irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében vett nemzetközi védelmet kérelmező munkaerőpiachoz való hozzáférését, hogy vele szemben a „Dublin III” rendelet alapján átadásra vonatkozó határozatot hoztak.

62 E tekintetben emlékeztetni kell elsősorban arra, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok az e rendelkezésben előírt feltételek mellett biztosítják a kérelmezőknek a munkaerőpiachoz való hozzáférést. Mivel az említett rendelkezés a „kérelmezőknek” biztosítandó munkaerőpiachoz való hozzáférést említi, utalni kell e fogalomnak az ezen irányelv 2. cikkének b) pontjában szereplő meghatározására.

63 A „kérelmező” fogalmát a 2013/33 irányelv 2. cikkének b) pontja a következőképpen határozza meg: „harmadik ország olyan állampolgára vagy olyan hontalan személy, akinek nemzetközi védelem iránti kérelme tárgyában még nem hoztak végleges határozatot”. Az általános megfogalmazás alkalmazásával az uniós jogalkotó pontosítja – amint arra a főtanácsnok indítványának 54. pontjában rámutatott –, hogy egyik harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy sem zárható ki eleve a kérelmezői jogállásból.

64 Ezen túlmenően e 2. cikk b) pontja egyáltalán nem tesz különbséget aszerint, hogy a kérelmezővel szemben indult-e a „Dublin III” rendelet alapján egy másik tagállamnak való átadás iránti eljárás, vagy sem. Ez a rendelkezés ugyanis előírja, hogy a kérelmező mindaddig megtartja ezt a jogállást, amíg nemzetközi védelem iránti kérelme tárgyában „még nem hoztak végleges határozatot”. Márpedig – amint arra a főtanácsnok indítványának 55–58. pontjában rámutatott – egy átadásra vonatkozó határozat nem minősül olyan határozatnak, amellyel végleges határozatot hoznak egy nemzetközi védelem iránti kérelemről, így annak elfogadása nem járhat azzal a következménnyel, hogy az érintett személyt megfosztják a 2013/33 irányelv 2. cikkének b) pontja szerinti „kérelmezői” minőségétől.

65 Ez a szó szerinti értelmezés másodsorban megfelel az uniós jogalkotó 2013/33 irányelv (8) preambulumbekezdésében szereplő azon szándékának, amely szerint az irányelvet kell alkalmazni a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos eljárások valamennyi szakaszára és fajtájára mindaddig, amíg azok kérelmezőként tartózkodhatnak a tagállamok területén. Ebből következik, hogy a „Dublin III” rendelettel bevezetett, „a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos eljárások” alá vont kérelmezők nyilvánvalóan az említett irányelvnek, következésképpen pedig ezen irányelv 15. cikkének személyi hatálya alá tartoznak.

66 Ezt az értelmezést a 2013/33 irányelvhez hasonlóan a szintén a közös európai menekültügyi rendszer részét képező két másik eszköz – azaz a 2013/32 irányelv és a „Dublin III” rendelet – is alátámasztja. A 2013/32 irányelv (27) preambulumbekezdése értelmében ugyanis azok a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek, akik kifejezték azon kívánságukat, hogy nemzetközi védelem iránt folyamodjanak, nemzetközi védelmet kérelmezőknek tekintendők. Ennélfogva meg kell illetniük őket az ezen irányelv és a 2013/33 irányelv alapján biztosított jogoknak. Ugyanígy a „Dublin III” rendelet (11) preambulumbekezdéséből kifejezetten következik, hogy a 2013/33 irányelvet kell alkalmazni a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó, az e rendeletben szabályozott eljárásra. Márpedig ez az eljárás a gyakorlatban abban a tagállamban folyik, amely a kérelemnek egy másik tagállam részére való átadását kéri, mindaddig, amíg a megkeresett tagállam átveszi vagy visszaveszi a kérelmezőt, ha bebizonyosodik, hogy e rendelet alapján ténylegesen ez az utóbbi tagállam a felelős az említett kérelem megvizsgálásáért.

67 A 2013/33 irányelv 15. cikke (1) bekezdésének ez az értelmezése harmadsorban összhangban van a 2012. szeptember 27-i Cimade és GISTI ítélettel (C-179/11, EU:C:2012:594), amely a nemzetközi védelem iránti kérelem – 2013/33 irányelvvel hatályon kívül helyezett és felváltott 2003/9 irányelv alapján történő – benyújtásának helye szerinti tagállamra háruló azon kötelezettségre vonatkozik, hogy a kérelmezőnek az e kérelem megvizsgálásáért a „Dublin III” rendelet előtti rendelet értelmében felelős tagállam általi átvételét vagy visszavételét megelőzően biztosítsák számára a befogadás anyagi feltételeit. Ezen ítélet 40. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a 2003/9 irányelv 2. és 3. cikke – amely lényegében megfelel a 2013/33 irányelv 2. és 3. cikkének – a nemzetközi védelmet kérelmezőknek csupán egyetlen kategóriát írja elő, amelybe minden olyan harmadik országbeli állampolgár és hontalan személy beletartozik, aki nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújt be. Az említett ítélet 53. pontjában a Bíróság lényegében pontosította, hogy egy nemzetközi védelmet kérelmező mindaddig megőrzi ezt a jogállását, amíg kérelmével kapcsolatban nem hoznak végleges határozatot. A Bíróság végül ugyanezen ítélet 58. pontjában hangsúlyozta, hogy annak a tagállamnak, amelyhez ilyen kérelmet nyújtanak be, az a kötelezettsége, hogy biztosítsa a 2003/09 irányelvben megállapított minimumfeltételeket, csak a kérelmezőnek az e tagállam általi tényleges átadásával szűnik meg.

68 A munkaerőpiachoz való hozzáférés azonban – noha szigorú értelemben nem minősül a befogadás 2013/33 irányelv 2. cikkének g) pontja szerinti anyagi feltételének – az ezen irányelv 2. cikkének f) pontja szerinti befogadás feltételeinek körébe tartozik, amelyeket a bármely olyan nemzetközi védelmet kérelmező számára az ezen irányelvben biztosított jogokként és kedvezményekként kell felfogni, akik kérelmét még nem bírálták el véglegesen. Ennélfogva az érintett tagállamra a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése alapján háruló azon kötelezettség, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező számára biztosítsa a munkaerőpiachoz való hozzáférést, csak akkor szűnik meg, amikor véglegesen átadja a kérelmezőt a megkeresett tagállamnak.

69 Negyedsorban a 2013/33 irányelv (11) preambulumbekezdése kimondja, hogy meg kell állapítani a kérelmezők befogadásának azon szabályait, amelyek elengedők ahhoz, hogy számukra méltó életszínvonalat, illetve valamennyi tagállamban az annak életfeltételeihez hasonló megélhetési feltételeket biztosítsanak. A Bíróság azt is pontosította, hogy az emberi méltóság tiszteletben tartása nemcsak azokra a menedékkérőkre vonatkozik, akik a felelős tagállam területén tartózkodnak, és arra várnak, hogy ez a tagállam határozzon a kérelmükről, hanem azokra a menedékkérőkre is, akik az e kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására várnak (2012. szeptember 27-i Cimade és GISTI ítélet, C-179/11, EU:C:2012:594, 43. pont). Amint azonban arra a főtanácsnok indítványának 85. pontjában rámutatott, a munka egyértelműen szerepet játszik a kérelmező méltóságának megőrzésében, mivel az e munkából szerzett jövedelem lehetővé teszi számára nemcsak a saját szükségleteiről való gondoskodást, hanem azt is, hogy a befogadó intézményeken kívül legyen szállása, ahol adott esetben fogadhatja a családját.

70 Ezen túlmenően a 2013/33 irányelv (23) preambulumbekezdése kimondja, hogy az irányelv által elérni kívánt egyik célkitűzés a nemzetközi védelmet „kérelmezők önellátóvá válásának elősegítése”. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint azt a Bizottság a menedékkérők befogadására vonatkozó minimumszabályok megállapításáról szóló, európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló, 2008. december 3-i javaslatában (COM(2008) 815 végleges) hangsúlyozta – a munkaerőpiachoz való hozzáférés a nemzetközi védelmet kérelmező és a befogadó tagállam számára egyaránt hasznos. E kérelmezők munkaerőpiachoz való hozzáférésének elősegítése – figyelemmel helyzetük bizonytalanságára – megakadályozhatja elszigetelődésük és társadalmi kirekesztésük jelentős kockázatát. Ez a 2013/33 irányelv egyik célkitűzését, a nemzetközi védelmet kérelmezők önellátóvá válását is elősegíti.

71 Megfordítva: a nemzetközi védelmet kérelmező munkaerőpiachoz való hozzáférésének akadályozása ellentétes ezzel a célkitűzéssel, amellett, hogy a további szociális juttatások folyósítása miatt költségekkel terheli az érintett tagállamot. Ugyanez igaz akkor, ha a valamely másik tagállamnak való átadásra vonatkozó határozat hatálya alatt álló kérelmezőt a nemzetközi védelem iránti kérelme benyújtásának időpontja és a megkeresett tagállamnak való átadása elfogadásának időpontja közötti

teljes időszakban megakadályoznak a munkaerőpiachoz való hozzáférésben, amely időszak kiegészül a maga a kérelem megvizsgálásának megfelelő időszakkal, amely az érintett átadása megkeresett tagállam általi elfogadásának időpontjától számított hat hónapig tarthat.

72 Ennélfogva a 2013/33 irányelv 2. cikkének b) pontja szerinti olyan nemzetközi védelmet kérelmezők, akik a „Dublin III” rendelet értelmében átadásra vonatkozó határozat hatálya alatt állnak, az ezen irányelv 15. cikke (1) bekezdésének személyi hatálya alá tartoznak.

73 A fenti megfontolásokra tekintettel a C-322/19. sz. ügyben előterjesztett második kérdésre és a C-385/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkét akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely pusztán azon az alapon zárja ki a nemzetközi védelmet kérelmező munkaerőpiachoz való hozzáférését, hogy vele szemben a „Dublin III” rendelet alapján átadásra vonatkozó határozatot hoztak.

A C-385/19. sz. ügyben előterjesztett második kérdésről

74 A C-385/19. sz. ügyben előterjesztett második kérdésével az International Protection Appeals Tribunal (a nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek fellebbviteli bírósága) lényegében azt kérdezi, hogy mely magatartások képezhetnek a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében a nemzetközi védelmet kérelmezőnek tulajdonítható késedelmet.

75 Elöljáróban meg kell állapítani – amint azt a főtanácsnok indítványának 99. és azt követő pontjaiban tette –, hogy a 2013/33 irányelv e tekintetben semmiféle iránymutatással nem szolgál.

76 Ennek megfelelően hivatkozni kell a nemzetközi védelem megadására irányuló, a 2013/32 irányelvvel létrehozott közös eljárási szabályokra, amely irányelvet – a jelen ítélet 60. pontjában megállapítottaknak megfelelően – figyelembe kell venni a 2013/33 irányelv rendelkezéseinek értelmezése céljából.

77 Ily módon a 2013/32 irányelv 31. cikkének (3) bekezdéséből következik, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásában bekövetkező késedelem a kérelmezőnek tulajdonítható, ha a kérelmező nem tesz eleget az ezen irányelv 13. cikke szerinti kötelezettségeinek. Ez a rendelkezés előírja, hogy a kérelmezőknek együtt kell működniük a hatáskörrel rendelkező hatóságokkal a személyazonosságuknak, valamint a 2011/95 irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében említett egyéb tényezőknek, azaz a kérelmező életkorának, hátterének – ideértve az érintett hozzátartozókét is –, állampolgárságának (állampolgárságainak), korábbi tartózkodási helyének (helyeinek), illetve a korábbi tartózkodási helye(i) szerinti ország(ok)nak, menedékjog iránt korábban benyújtott kérelmeinek, utazásának útvonalának, úti okmányainak, továbbá nemzetközi védelem iránti kérelme indokainak a meghatározása céljából. A kérelmezőre háruló ezen együttműködési kötelezettség magában foglalja, hogy a kérelmező a lehető legteljesebb mértékben biztosítsa a kért igazolásokat, valamint adott esetben a kért magyarázatokat és információkat (2017. szeptember 14-i K. ítélet, C-18/16, EU:C:2017:680, 38. pont).

78 A 2013/32 irányelv 13. cikke azt is lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a kérelem megvizsgálásához szükséges egyéb kötelezettségeket is előírjanak a kérelmező számára, előírhatják többek között, hogy be kell jelentkeznie a hatáskörrel rendelkező hatóságoknál, vagy hogy személyesen meg kell jelennie egy meghatározott időpontban és helyen, hogy tájékoztatnia kell a hatóságokat a lakóhelyéről, illetve hogy a hatóságok átkutathatják a kérelmezőt, fényképet készíthetnek róla és felvételt készíthetnek szóbeli nyilatkozatairól.

79 A fenti megfontolásokból következik lényegében, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásában bekövetkező késedelem akkor tulajdonítható a kérelmezőnek, ha az nem működött együtt a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságokkal. Figyelemmel arra, hogy – a jelen ítélet 57. és

azt követő pontjaiban felidézetteknek megfelelően – az uniós jogot egységesen kell értelmezni és alkalmazni, ez az értelmezés akkor is érvényes, ha egy eltérést biztosító konkrét jogi aktus, azaz a jelen ügyben a (21.) jegyzőkönyv miatt a 2013/32 irányelvet nem kell alkalmazni az érintett tagállamban.

80 A fenti megfontolásokra figyelemmel, a C-385/19. sz. ügyben előterjesztett második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos elsőfokú határozat elfogadásában bekövetkező, a nemzetközi védelmet kérelmező által a hatáskörrel rendelkező hatóságokkal folytatandó együttműködés hiányából eredő késedelem a kérelmezőnek tudható be.

A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdésről

81 A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdésével a High Court (felsőbíróság) lényegében azt kérdezi, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy egy tagállam a nemzetközi védelmet kérelmezőnek tulajdoníthatja a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos elsőfokú határozat elfogadásában bekövetkező késedelmet amiatt, hogy a kérelmező a kérelmét nem az első belépés helye szerinti tagállamban nyújtotta be.

82 E tekintetben egyrészről – amint arra a főtanácsnok indítványának 110. és 112. pontjában rámutatott – a „Dublin III” rendelet egyetlen rendelkezése sem írja elő a nemzetközi védelmet kérelmező számára, hogy kérelmét az első belépés helye szerinti tagállamban nyújtsa be.

83 Másrészről emlékeztetni kell arra, hogy a „Dublin III” rendelet 3. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmet egyetlen tagállam, azaz az e rendelet III. fejezetében szereplő hierarchikus sorrendben meghatározott kritériumok alapján felelősként kijelölt tagállam vizsgálja meg. Az első belépés helye szerinti tagállam azonban nem válik automatikusan a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős azon tagállammá, amelyet az említett rendelet 7. cikkének (1) és (2) bekezdésében rögzített kritériumokra figyelemmel kell meghatározni.

84 E körülmények között, nem lehet annak a nemzetközi védelmet kérelmezőnek, aki anélkül hagyja el egy tagállam területét, hogy nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott volna be, és aki ezt a kérelmet egy másik tagállamban benyújtja, tulajdonítani a kizárólag e körülmény miatt a kérelmének vizsgálatában bekövetkező esetleges késedelem.

85 A fenti megfontolásokra figyelemmel a C-322/19. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy egy tagállam nem tulajdoníthatja a nemzetközi védelmet kérelmezőnek a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos elsőfokú határozat elfogadásában bekövetkező késedelmet amiatt, hogy a kérelmező a kérelmét nem a „Dublin III” rendelet 13. cikke szerinti, első belépés helye szerinti tagállamban nyújtotta be.

A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett ötödik kérdésről

86 A C-322/19. sz. ügyben előterjesztett ötödik kérdésével a High Court (felsőbíróság) lényegében azt kérdezi, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy egy tagállam a nemzetközi védelmet kérelmezőnek tulajdoníthatja a nemzetközi védelem iránti kérelmének megvizsgálásában bekövetkező, a „Dublin III” rendelet alapján az e kérelmezővel szemben hozott átadásra vonatkozó határozattal szembeni halasztó hatályú jogorvoslat e kérelmező általi előterjesztéséből eredő késedelmet.

87 Elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy a „Dublin III” rendelet 27. cikkének (3) bekezdése kötelezi a tagállamokat, hogy nemzeti jogukban írják elő egyrészről azt, hogy az átadásra vonatkozó határozattal szembeni kereset feljogosítja a határozattal érintett nemzetközi védelmet kérelmezőt, hogy keresetének elbírálásáig az adott tagállamban maradhasson, másrészről pedig azt, hogy az átadás automatikusan felfüggesztésre kerül.

88 Ezeket a rendelkezéseket a „Dublin III” rendelet (19) preambulumbekezdése tükrében kell értelmezni, amely kimondja, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezők jogainak hatékony védelme érdekében jogi garanciákat és hatékony jogorvoslathoz való jogot kell biztosítani a felelős tagállamnak való átadásra vonatkozó határozatokkal kapcsolatban, a Charta 47. cikkével összhangban. A Bíróság ily módon megállapította egyrészről, hogy az uniós jogalkotónak nem állt szándékában, hogy a kérelmek elbírálása során a gyors feldolgozás követelménye érdekében lemondjon a nemzetközi védelmet kérelmezők bírói jogvédelméről, és számukra hatékony és teljes körű bírói jogvédelmet biztosít (lásd ebben az értelemben: 2016. június 7-i Ghezelbash ítélet, C-63/15, EU:C:2016:409, 57. pont; 2018. május 31-i Hassan ítélet, C-647/16, EU:C:2018:368, 57. pont), másrészről pedig, hogy a „Dublin III” rendelet 27. cikkének (1) bekezdésében előírt jogorvoslathoz való jog terjedelmének megszorító értelmezése megakadályozhatná e célkitűzés megvalósítását (lásd ebben az értelemben: 2017. július 26-i Mengesteab ítélet, C-670/16, EU:C:2017:587, 46. és 47. pont).

89 Ebből következik, hogy a vele szemben hozott átadásra vonatkozó határozat elleni jogorvoslathoz való jognak a kérelmező általi gyakorlása önmagában nem képezhet a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, neki tulajdonítható késedelmet. E cikk (3) bekezdése egyebekben pontosítja, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező munkaerőpiachoz való hozzáférését nem vonják meg a jogorvoslati eljárások alatt. Ennek akkor is érvényesnek kell lennie, ha az átadásra vonatkozó határozattal szemben a „Dublin III” rendelet 27. cikkének (3) bekezdésében említett jogorvoslattal élnek.

90 Másodsorban – a jelen ügybeli körülmények nemzeti bíróság általi vizsgálata nélkül – nem lehet vélelmezni, hogy az átadásra vonatkozó határozattal szembeni jogorvoslat előterjesztése joggal való visszaélést képez.

91 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a visszaélésszerű gyakorlat bizonyításához egyrészt olyan objektív körülmények együttes fennállása szükséges, amelyből az következik, hogy az uniós szabályozás által előírt feltételek formális tiszteletben tartása ellenére nem valósult meg e szabályozás célja, másrészt pedig egy szubjektív elem szükséges, amely azon szándékban áll, hogy az uniós szabályozáson alapuló előnyt az annak megszerzéséhez szükséges feltételek mesterséges módon való megteremtése útján szerezzék meg (2014. december 18-i McCarthy és társai ítélet, C-202/13, EU:C:2014:2450, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

92 A Bíróság lényegében azt is pontosította, hogy az, hogy valamely tagállam adott esetben a harmadik országok állampolgárai által elkövetett, joggal való visszaélés vagy csalás eseteinek magas számával szembesül, nem igazolhatja általános megelőzési megfontolásokon alapuló intézkedésnek az érintett személy magatartása bármiféle egyedi értékelésének mellőzésével történő elfogadását. A joggal való visszaélés vagy csalás elterjedt eseteinek általános megelőzésére irányuló intézkedések elfogadása ugyanis azt vonná maga után, hogy már pusztán a személyek valamely meghatározott csoportjába tartozás lehetővé tenné a tagállamok számára azt, hogy megtagadják az uniós joggal kifejezetten biztosított valamely jog elismerését (lásd ebben az értelemben: 2014. december 18-i McCarthy és társai ítélet, C-202/13, EU:C:2014:2450, 55. és 56. pont).

93 A fenti megfontolásokra figyelemmel, a C-322/19. sz. ügyben előterjesztett ötödik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy egy tagállam nem tulajdoníthatja a nemzetközi védelmet kérelmezőnek a nemzetközi védelem iránti kérelmének

megvizsgálásában bekövetkező, a „Dublin III” rendelet alapján az e kérelmezővel szemben hozott átadásra vonatkozó határozattal szembeni halasztó hatályú jogorvoslat e kérelmező általi előterjesztéséből eredő késedelmet.

A költségekről

94 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróságok előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) **Egy nemzeti bíróságnak – az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló (21.) jegyzőkönyv 1. és 2. cikke, valamint 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében – az e bíróság szerinti tagállamban nem alkalmazandó, a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet figyelembe kell vennie a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv rendelkezéseinek értelmezése céljából, amely azonban e jegyzőkönyv 4. cikkének megfelelően alkalmazandó az említett tagállamban.**

2) **A 2013/33 irányelv 15. cikkét akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely pusztán azon az alapon zárja ki a nemzetközi védelmet kérelmező munkaerőpiachoz való hozzáférését, hogy vele szemben az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet alapján átadásra vonatkozó határozatot hoztak.**

3) **A 2013/33 irányelv 15. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy:**

   – **a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos elsőfokú határozat elfogadásában bekövetkező, a nemzetközi védelmet kérelmező által a hatáskörrel rendelkező hatóságokkal folytatandó együttműködés hiányából eredő késedelem a kérelmezőnek tudható be;**

   – **egy tagállam nem tulajdoníthatja a nemzetközi védelmet kérelmezőnek a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos elsőfokú határozat elfogadásában bekövetkező késedelmet amiatt, hogy a kérelmező a kérelmét nem a 604/2013 rendelet 13. cikke szerinti, első belépés helye szerinti tagállamban nyújtotta be;**

   – **egy tagállam nem tulajdoníthatja a nemzetközi védelmet kérelmezőnek a nemzetközi védelem iránti kérelmének megvizsgálásában bekövetkező, a 604/2013 rendelet alapján az e kérelmezővel szemben hozott átadásra vonatkozó határozattal szembeni halasztó hatályú jogorvoslat e kérelmező általi előterjesztéséből eredő késedelmet.**

Aláírások